

Arrest

nr. 112 023 van 16 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X
 7. X
 8. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 17 juni 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 juli 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 80 242 van 26 april 2012 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2011.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 mei 2012 een tweede maal een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 93 760 van 17 december 2012 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2012.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 maart 2013 nogmaals een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 27 mei 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de beslissing van 4 maart 2013 in te trekken.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 juni 2013 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam dezelfde dag tevens ten aanzien van de eerste, tweede en derde verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en ten aanzien van zevende verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekende partijen op 25 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

Naam: [I. M.] [...]

Vrouw:

Naam: [B. K.] [...]

+ Kinderen:

Naam: [I.M.] [...]

Naam: [I.J.] [...]

Naam: [I.K.]

+ kleinkinderen:

Naam: [I.H.]

Naam: [I.H.]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft; Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die op 25 juni 2013 (eerste verzoekende partij) en op 26 juni 2013 (tweede en derde verzoekende partij) werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [P.F.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...], nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend (arrest RVV van 28.04.2011).*
- 12° hij voorwerp is van een inreisverbod: betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een inreisverbod haar afgeven op 09.04.2013, haar betekend op 17.04.2013.”*

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, dat zevende verzoekende partij op 25 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [P.F.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[I.M.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend (arrest RVV van 14.03.2013)*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene ontving 11.04.2013 een bevel het grondgebied te verlaten en voldeed niet aan de verplichting.*

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene ontving 11.04.2013 een bevel het grondgebied te verlaten en voldeed niet aan de verplichting.”*

Dit is de vijfde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een aantal beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij één bevel om het grondgebied te verlaten tevens gepaard gaat met een inreisverbod, aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste en de andere bestreden beslissingen, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de andere bestreden beslissingen hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekende partijen tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen excepties van onontvankelijkheid met betrekking tot de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

3.3. Ambtshalve moet daarnaast worden vastgesteld dat de vierde, de vijfde, de zesde en de achtste verzoekende partij, geboren op respectievelijk 22 april 2009, 1 juli 2010, 15 februari 2013 en 1 mei 2004, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het is ingesteld door de vierde, de vijfde, de zesde en de achtste verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3.4. Verwerende partij betwist voorts nog de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In het enige middel dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“1. *Verkeerde toepassing van de medische filter*

In de bestreden beslissing stelt de Dienst Vreemdelingenzaken de medische filter van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet toe te passen.

De ambtenaar-geneesheer zou vastgesteld hebben “dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid”. Verder wordt er gesteld dat niet blijkt dat “betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit”, dat er een kennelijk en manifest gebrek zou zijn aan een actuele “kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is” etc. Zelfs het artikel 2 van het E.V.R.M wordt in de motivering gehanteerd.

Verzoeker wijzen echter op de volgende uiteenzetting van de voormalige bevoegde staatssecretaris [...]:

“De nieuwe fase van de medische ontvankelijkheid houdt niet in dat er wordt geverifieerd of de medische reden reëel is, maar wel of ze overeenstemt met het oogmerk van de wetgever (artikel 9ter van de wet van 15 december 1980). Er bestaat immers geen medische of juridische definitie van de uitdrukking “ernstige ziekte”. Het is dus geen ernstige ziekte die een aanvraag 9ter rechtvaardigt, maar een ziekte die een risico met zich brengt zoals beschreven in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De nuance is van het grootste belang. (...) In de aanvullende fase die door het nieuwe ontwerp wordt ingesteld zal een negatief medisch advies betrekking hebben op het duidelijk gebrek aan ernst (dat wil zeggen, niet de afwezigheid van ernstige ziekte, maar de duidelijke afwezigheid van het door artikel 9ter vereiste risico) en bijgevolg tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag leiden.” (Antwoord van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op schriftelijke vraag nr. 152 d.d. 02.08.2011)

De medische filter werd inderdaad louter geïnstalleerd om aanvragers met een verkoudheid of een ingegroeide teennagel te verhinderen door te stromen naar de procedure ten gronde.

Verzoekers citeren uit hun oorspronkelijke aanvraag:

“Verzoeker legt een medisch attest voor van psychiater dr. [J.R.].

De psychiater stelde een spanningssyndroom vast bij verzoeker, “op zijn minst ten dele beantwoordend aan de criteria voor PTSS (...)”, met als symptomen angst, hyperalertheid, intrusieve herinneringen en dromen, prikkelbaarheid, constante spanning etc.

De oorzaak ligt bij de “ervaringen in Tsjetsjenië (opgepakt tot 4x toe door Russische soldaten)”.

Het PTSS-syndroom moet beschouwd worden als “vrij ernstig, en als nog in de min of meer acute fase”, aldus de psychiater.

Verzoeker wordt behandeld met citalopram, de duur van de behandeling is “niet te voorspellen, hangt af van resultaat medicatie en vooral van de evolutie van zijn situatie en die van zijn gezin”.

Indien de behandeling wordt stopgezet zou “de ernst van de symptomen heropflakkeren, mogelijk gaande tot paniek”.

De psychiater besluit: “Verbetering is mogelijk. Belangrijke voorwaarde hiertoe is evolutie naar een veilige, zekere situatie.”

In hoofddorde stelt verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië omdat daar net de oorzaak ligt van zijn ziekte en een terugkeer zijn toestand zeker sterk zou verergeren, aangezien dit net een evolutie is naar een zeer onveilige en onzekere situatie.

Ondergeschikt blijkt er in Tsjetsjenië geen medische zorgverlening te zijn voor patiënten met psychiatrische problemen en meer bepaald personen die lijden aan het post-traumatische stresssyndroom: (...)

Met deze informatie toont verzoeker een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aan door een gebrek aan adequate behandeling in zijn land van herkomst: er zijn slechts twee psychiatrische ziekenhuizen en veel te weinig psychiaters in Tsjetsjenië. De ziekenhuizen werken niet

zoals het hoort en worden nauwelijks gefinancierd. De artsen zeggen zelf dat het posttraumatische stressyndroom niet kan worden genezen in Tsjetsjenië.”

De nadien toegevoegde attesten van de behandelende psychiater d.d. 31.05.2012 en 18.01.2013 bevestigen de ernst van verzoekers aandoening en zijn voortdurende nood aan behandeling.

Op 06.06.2013 werd nogmaals een medisch attest opgesteld (stuk 2) en opnieuw bevestigd psychiater [R.] dat verzoeker behandeling nodig heeft. Toen verzoeker gedurende twee maanden geen medicatie kon krijgen wegens de stopzetting van het vergoeden van de medische zorgen, verergerden zijn symptomen, wat tevens de nood aan behandeling in de praktijk aantoonde.

Er is dan ook zeer duidelijk voldaan aan de voorwaarde voor het passeren van de medische filter, zijnde het op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Desondanks werd de aanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard, en dit met argumenten die in een procedure ten gronde thuis lijken te horen en die hieronder eveneens betwist worden door verzoeker.

Het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2. Het medisch advies en dus de bestreden beslissing is gebaseerd op feitelijke onjuistheden. De behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst worden hierdoor niet onderzocht.

Verzoekers waren ten eerste verbaasd bij lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Deze meldt het volgende over de ziekte van verzoeker, PTSS: “Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn natuurlijk beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin”.

Verzoeker wordt echter reeds meer dan twee jaar behandeld, en de psychiater acht zijn symptomen nog steeds vrij ernstig tot ernstig, en kan de noodzakelijke duur van de behandeling niet voorspellen.

Bovendien staat in het medisch attest d.d. 06.06.2013 te lezen dat verzoeker gedurende twee maanden geen medicatie kon krijgen wegens de stopzetting van het vergoeden van de medische zorgen en dat zijn symptomen toen verergerden. Van een spontane verbetering is aldus helemaal geen sprake!

De psychologische toestand van verzoeker zou ook nergens bevestigd worden “door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen”, terwijl hij zoals gezegd reeds jaren in behandeling is bij een psychiater (toch dé specialist bij psychologische problemen?!) en ook dagelijks medicatie inneemt.

De arts-adviseur lijkt dus gemakzuchtshalve en ten eerste onterecht te concluderen dat er geen behandeling noodzakelijk is, zodat de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet onderzocht dienen te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt dit advies zonder meer over en geeft verder een standaardmotivering waarin het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet volledig gelijkgesteld wordt met een al te beperkte interpretatie van het artikel 3 van het E.V.R.M., wat reeds meermaals werd gelaakt door uw Raad, en hier zelfs in combinatie met het artikel 2 van het E.V.R.M.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar o.m. het recente arrest nr. 104.226 d.d. 31.05.2013 [...]:

3.13. Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”.

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren *“the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost”*

(vrije vertaling: *“de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke perso[o]n die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysi[ke] of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost”*).

Opdat er aanleiding kan zijn tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient dus allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysi[ke] of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt derhalve geenszins dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte *“levensbedreigend”* dient te zijn *“gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”*. Wel zal een banale ziekte worden uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, wat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, in casu geenszins duidelijk blijkt uit het advies noch uit de bestreden beslissing.

Voorts heeft het Hof dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van fysieke hetzij van mentale aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien deze medische behandelingen behoeven en er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op termijn zullen evolueren naar een levensbedreiging.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het Hof geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand direct en actueel levensbedreigend dient te zijn.

3.14. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.)

Specifiek m.b.t. de beschikbaarheid van psychologische en psychiatrische behandeling in het land van herkomst zie EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, *Bensaid v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32-41; EHRM 7 juni 2010, nr. 21783/08, *Anam v. Verenigd Koninkrijk* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 10 november 2005, nr. 14492/03, *Paramsothy v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 20 januari 2004, nr. 76749/01, *Meho e.a. v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 88-94; EHRM 20 oktober 2011, nr. 55643/09, *Samina v. Zweden*, par. 56-61 en EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, *Balogun v. Verenigd Koninkrijk*, par. 33 en EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 52-55 en par. 86.

3.15. Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land

van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

3.16. Voorts steunt de bestreden beslissing op een deductie van de ambtenaar-geneesheer die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.”

4.2.1. Zoals verzoekende partijen zelf aangeven dient de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet samen met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van de in artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren. Hun bewering dat voormelde wetsbepaling enkel toelaat om de aanvraag om machtiging tot verblijf van vreemdelingen die een banale medische aandoening invoeren als onontvankelijk af te wijzen vindt evenwel geen steun in de uitdrukkelijke bewoordingen van voormelde bepaling. Hun verwijzing naar het door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ingenomen standpunt over de wijze waarop deze meent dat voormelde wetsbepaling kan worden geïnterpreteerd of toegepast

laat evenmin toe in casu te concluderen dat verwerende partij een incorrecte toepassing heeft gemaakt van deze wetsbepaling. Verwerende partij mag, overeenkomstig artikel 9ter, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaren indien een door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de aangevoerde medische problematiek *“kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid [van de Vreemdelingenwet]”*, hetgeen in casu volgens een door verwerende partij aangestelde controlearts het geval is.

Verzoekende partijen lijken in tweede instantie te willen aantonen dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding om tot zijn besluit te komen.

De Raad stelt vast dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze twijfels heeft omtrent de diagnose, met name een spanningssyndroom dat ten dele beantwoordt aan de criteria van een posttraumatische stressstoornis, die werd gesteld door de psychiater die eerste verzoekende partij consulteerde en er hierbij op wees dat deze psychische stoornis niet wordt bevestigd door beschermingsmaatregelen of *“overtuigende”* onderzoeken of specialistische verslagen. Voormelde ambtenaar-geneesheer heeft er evenwel toch voor geopteerd de door deze psychiater gestelde diagnose te aanvaarden en heeft gesteld dat deze psychiatrisch-psychologische problematiek actueel geen reëel risico meer inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoekende partij en ook geen direct risico inhoudt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate zorgen zouden zijn in het land van herkomst van eerste verzoekende partij. Hierbij lichtte hij toe dat het om een aandoening gaat die ongeacht het land van verblijf zijn natuurlijke beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin.

Aangezien de ambtenaar-geneesheer in wezen de door de psychiater die eerste verzoekende partij consulteerde gestelde diagnose in aanmerking neemt is de kritiek van verzoekende partijen omtrent de overweging van de ambtenaar-geneesheer dat de diagnose geen steun vindt in overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen in casu niet dienend. Ten overvloede moet erop worden gewezen dat een controlearts vermogt op te merken dat een specialistisch verslag, dat volgens de bewoordingen ervan, voornamelijk, zo niet volledig, is opgesteld aan de hand van de eigen verklaringen van een patiënt als niet *“overtuigend”* overkomt.

Het gegeven dat eerste verzoekende partij in België reeds jaren wordt behandeld voor zijn psychische problemen impliceert daarnaast niet dat de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat deze problematiek via een natuurlijk beloop en dus met andere woorden ook zonder behandeling een gunstig gevolg zal kennen niet correct is. De Raad dient daarenboven te benadrukken dat het hem niet toekomt een medische beoordeling van een controlearts over te doen en dat hij enkel kan nagaan of bepaalde vaststellingen niet in strijd zijn met de aan deze arts voorgelegde stukken, quod non in casu. Het feit dat er heden nog geen spontane verbetering van de situatie van eerste verzoekende partij zou zijn laat evenmin toe te besluiten dat de ambtenaar-geneesheer door te stellen dat de aangegeven aandoening na een aantal maanden evolueert in gunstige zin is uitgegaan van een verkeerde feitenvinding. In dit verband moet ook worden geduoid dat de psychiater die eerste verzoekende partij bezocht in het standaard medisch getuigschrift dat hij op 8 mei 2012 opstelde aangaf dat een *“een redelijk normaal leven mogelijk moet zijn mits evolutie van zijn situatie naar veiligheid en zekerheid”* en dat niet blijkt dat eerste verzoekende partij, die werd erkend als vluchteling in Polen, zich niet in een situatie van veiligheid en zekerheid kan brengen waardoor hij een normaal leven kan leiden.

Verzoekende partijen betogen daarnaast nog dat in een medisch getuigschrift dat op 6 juni 2013 werd opgesteld wordt uiteengezet dat een stopzetting van de medicatie de symptomen die eerste verzoekende partij beschreef deed verergeren. De ambtenaar-geneesheer kon evenwel geen rekening houden met attesten die pas werden opgesteld nadat hij zijn advies verstrekke en die zelfs dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen maken ook niet aannemelijk dat het gegeven dat bepaalde symptomen zich meer voordoen indien eerste verzoekende partij geen medicatie neemt impliceert dat de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de vastgestelde aandoening *“zeker geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* van eerste verzoekende partij niet correct is.

Tevens moet worden opgemerkt dat wanneer een ambtenaar-geneesheer oordeelt dat een medische problematiek geen behandeling behoeft en dat het ontbreken van een behandeling voor deze aandoening geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling hij geen standpunt meer dient in te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst van de vreemdeling die om een verblijfsmachtiging verzoekt.

Verzoekende partijen gaan ook voorbij aan het feit dat eerste verzoekende partij niet moet terugkeren naar Tsjetsjenië waar volgens haar de oorzaak van haar ziekte ligt en waarbij een terugkeer een verergering van haar medische situatie tot gevolg zou hebben. Er moet nogmaals worden herhaald dat eerste verzoekende partij zelf aangeeft in Polen erkend te zijn als vluchteling en er moet tevens worden benadrukt dat zij zich in haar verzoekschrift beroept op haar recht op verblijf op het Poolse grondgebied.

Verzoekende partijen tonen met hun beschouwingen niet aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de psychische aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt kennelijk geen ziekte is zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet correct is.

De Raad benadrukt verder dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° iuncto artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekende partijen niet akkoord gaan met een aantal overtollige rechtstheoretische beschouwingen die door een andere ambtenaar in de bestreden beslissing zijn opgenomen kan in voorliggende zaak bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat een ambtenaar-geneesheer al de door verzoekende partijen neergelegde overtuigingsstukken onderzocht en dat er op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie werd gekomen dat de ziekte waaraan eerste verzoekende partij lijdt kennelijk geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is ingesteld door de vierde, vijfde, zesde en achtste verzoekende partij. De andere verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK